

Midilli Perisi

Barbara Zoschke

Ponyfee!

İNÇİ GÖLÜ'NÜN
SIRRI

© 2008 Pegasus

Midilli Perisi Ponyfee!

İNCİ GÖLÜ'NÜN SIRRI

Ponyfee ve arkadaşlarıyla birlikte maceralarla dolu,
büyüleyici bir yolculuğa çıkmaya hazır mısın?

Eşsiz Ada'da gizemli konuşmalar dönüyor:
Deniz kıyısındaki, geçit vermeyen ormanlıkta yaşayan
gizemli Nero kim? Ponyfee ve Prens Leopold bunu mutlaka
ortaya çıkarmak istiyor!
Limonella'dan istedikleri cevabı alamayan iki kafadarın,
cesaret isteyen planları işe yarayacak mı?

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-233-8

9 786053 482338

İnternette sipariş: okuoku.com

nci Gölü'nün Sırrı

Barbara Zoschke

. Baskı: Ocak 2014

SBN: 978-605-348-233-8

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©BARBARA ZOSCHKE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Tekst. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14

Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Orijinal adı : Das Geheimnis am
Perlensee

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç

Çeviren : Firuzan Gürbüz

Editör : Gamze Tuncel

Çizimler : Corina Beurenmeister

Uygulama ve Dizgi : Elif Soyhan

Barbara Zoschke

Midilli Perisi
Ponyfee!

İNÇİ GÖLÜ'NÜN SIRRI

Çeviren: Firuzan Gürbüz

Barbara Zoschke

1964'te doğdu, eğitimine Köln, Fransa ve İtalya'da devam etti, daha sonra çeşitli yayınevlerinde editör olarak çalıştı. 1995 yılından bu yana 30'dan fazla çocuk ve gençlik kitabı yazdı. Ailesiyle birlikte Köln'de yaşıyor.

Corina Beurenmeister

Henüz çocukken iki büyük tutkusu vardı: Kitap okumak ve resim yapmak. Bu nedenle Saarbrücken'de güzel sanatlar akademisini bitirdi ve o zamandan beri çeşitli çocuk yayınevleri için serbest illüstratör olarak çalışıyor.

Bölüm 1

Ponyfee artık yedi buçuk yaşına basmış, oldukça minik bir periydi. Eşsiz Ada'da bulunan, Gül Bahçesi adında görkemli bir sarayda yaşıyordu. Periler dünyasının en güzel kadını olduğu söylenen annesi Bella, aynı zamanda Kral Antonio'nun da kız kardeşiydi. Kral Antoino haylazın biri olduğu için, Bella ülke yönetiminde sık sık ona yardım ederdi. Biraz önce kara yağız atı Mago'yla birlikte eve geri dönmüştü. Günlerdir yoldaydı, zorlu geçen birçok toplantılar yapmıştı ve şimdi çok yorgundu. Ponyfee'nin bir babası yoktu (ama bu bir peri için pek alışılmadık bir şey değildi).

Ponyfee'nin bir kız arkadaşı da yoktu (işte bu, bir peri için biraz tuhaf bir durumdu).

Ama buna karşılık Ponyfee'nin iki midillisi vardı: Sadece ona ait olan ve her şeyden çok sevdiği Aykız ve Akanyıldız.

Ve Bella devlet işleri nedeniyle yola çıktığında, onunla ilgilenen bir de öğretmeni vardı.

Adı Limonella'ydı, neredeyse annesi Bella kadar güzel ve tıpkı onun gibi akıllı ve sportifti.

Limonella, Ponyfee'ye sihir ve süsleme dersleri verirdi. İyi bir zevki olması için onu yetiştirir ve vahşi, kızıl buklelerini dizginlerdi. Ayrıca ona Ay ve yıldızlar, rüzgâr ve hava hakkında bilgiler verir, iyi terbiye almasını da çok önemserdi.

Ve Ponyfee'nin bir de kuzeni vardı. Saraydaki konferans salonunun tamamını kaplayan, kocaman bir geminin içinde oturuyordu ve adı Prens Birinci Leopold'dü.

Leopold el işlerinde çok becerikliydi ve maceraya bayılıyordu. Yakın zamanda bir fayton yapmıştı. Ponyfee ve Leopold bu faytonla adada dolaşmayı çok seviyordu.

Henüz sabahın erken saatleriydi ve ikisinin de pijamaları hâlâ üstlerindeydi. Faytonu beyaz midilli kısırak Aykız çekiyordu.

“Bu, adanın çevresini üçüncü kez turlayışımız ve her köşeyi tanıyoruz. Artık canım sıkılmaya başladı,” diye inledi Leopold.

“Bu hiç de doğru değil,” dedi Ponyfee. “Ŗuradaki ormana daha önce hiç gitmedik. Hatta ormanın arkasına bile geçmedik.”

Leopold dudak büktü. “Orman zaten çok sık. Yryerek bile içinden geçemeyiz.”

Faytonu durdurup dŖnceli gözlerle ormana baktılar.

“Ormanın ardında ne olduğunu bilmeyi çok isterdim,” dedi Ponyfee merakla.

“Bunu bilmiyor musun?” diye sordu Leopold. Ponyfee omuz silkti. “Ya sen?”

Leopold baŖını iki yana salladı. “Nereden bileyim? Sonuçta burada sadece bir konuğum. Pek heyecanlı bir Ŗey olacağını sanmam.”

“Kim bilir,” dedi dalgın bir sesle Ponyfee.

Sonra bir öneride bulundu: “Gel, Limonella ve Bella’ya soralım. Zaten geri dönmemiz gerek.”

Dilini şaklatarak midillilerinin dizginlerini hafifçe çekti. Aykız yürümeye başladı. Sol tarafta dik kayalıklar denize doğru devam ediyordu,

sağ taraftaki çiçekli çayırdaki ise elma ağaçları vardı. Ponyfee arabayı sarayın önündeki küçük tepeden aşağı, ahırlara doğru sürdü.

Ponyfee, Akanyıldız'ın ipini çözerken Leopold de Aykız'ın koşum takımlarını çıkardı. Kayışlarından kurtulan beyaz kısrağı otlamaya koyuldu.

Akanyıldız da onu izledi. Leopold atların arkasından tahta çitin kapısını kapatarak seslendi: "Afiyet olsun."

Ponyfee onun elinden tuttu ama Leopold silkinerek elini kurtarıp seslendi: "Saraya ilk önce kim varacak!" Bunu söyler söylemez koşmaya başladı, Ponyfee de ardından. Tepeye ulaştıklarında, Leopold bir metre öndeydi. Şimdi yokuş aşağı inmeliydi. Ponyfee sola saptı. Gül bahçesinin içinden geçen kestirme bir yol biliyordu. Bir kerede üç basamak atlayarak

küçük bir merdivenden yukarı koştı. Gül bahçesinden saraya doğru hızla devam ederken, Leopold sağ taraftan önüne çıkıverdi. İkisi de son hızla giriş kapısına doğru koştı. Şimdi aralarında sadece birkaç santim kalmıştı. Çünkü ikisi birden kapıya sığmayacaktı. Ama ikisi de önceliği birbirine kaptırmak istemiyordu, bu yüzden aynı anda hücum ederek ahşap kapının sağ ve sol çerçevesine hızla çarptılar. Kapı ardına kadar duvara dayanınca

Ponyfee ve Leopold üst üste koridora düştü,
tam da Limonella'nın ayakları dibine.

“Gerçekten pes, Ponyfee!” diye çıkıştı öğretmen
öfkeyle. “Beni böyle korkutmak zorunda mısınız?”

“Özrdlerim,” dedi Ponyfee.

“Ö-zür-di-le-rim,” diye onu düzeltilti Limonella.

“Doğrusu budur.”

“Ö-zür-di-le-rim,” diye tekrarladı Ponyfee.

Limonella küçük periyi yukarıdan aşağı süzdü.

“Bu ne kılık?” diye sordu. “Sakın pijamayla dışarı
çıktığını söyleme?”

Ponyfee sırıttı. “Evet,” dedi. “Leopold de öyle.”

Limonella gözlerini kapayarak derin bir soluk aldı.

“Bu, durumu hiç de iyileştirmiyor. Pijamalar içinde
bir prens ve bir peri. Bu nasıl bir görüntü?”

Ponyfee elini boş verir gibi salladı. “Zaten adada yalnızız. Bizi kim görebilir?”

Limonella hafifçe öksürdü. “Örneğin, ben. Uygunsuz giysilere ne kadar karşı olduğumu biliyorsun.”

Ponyfee başını salladı. Bunu nasıl unutabilirdi. Limonella’nın en sevdiği cümlelerden biri de şöyleydi: “Bir peri her zaman koşullara uygun giyinmelidir!”

“Bu sabah çok acelemiz vardı.

Hava çokook güzeldi ve...” Ponyfee cümlesinin sonunu nasıl getireceğini bilemedi. Limonella zaten hiçbir bahaneyi kabul etmeyecekti.

“Ve?” diye burnu havada bir tavırla sordu küçük perinin öğretmeni.

“Şey... ormanın ardında ne var?” diye kuzeninin yardımına koştu Leopold.

Limonella bir an duraksadı.

“Çok doğru,” diye bağırdı Ponyfee. “Ormanın ardında ne var?”

Limonella işaret parmağını dudaklarına götürdü. “Fazla bağırma, annen hâlâ uyuyor.”

Ponyfee ve Leopold merakla Limonella'ya baktı. Ama öğretmen sadece başını iki yana sallayıp yanıtladı. “Orada ne olabilir ki?”

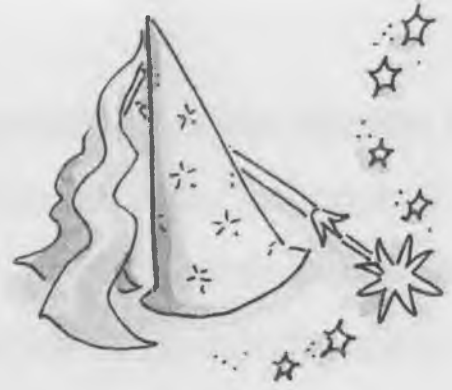
“Oraya daha önce hiç gittin mi?” diye sordu Ponyfee.

Limonella tereddüt etti. “Şey,” dedi. “Yemeğe oturmamız gerek.”

Bu sözlerle birlikte Ponyfee ve Leopold'ü orada bırakıp gitti. Çocuklar anlamlı bakışlarla birbirlerine baktı. Bunda bir iş vardı!

Bölüm 2

Ponyfee önce sıra dışı bir şey fark etmemiş gibi yaptı. Yemek odasında hazırlanmış sofraya giderlerken Limonella'yı sıkıştırmaya devam etti. "Pekâlâ. Ben de kurt gibi acıkmıştım," diye bağırdı. Ama Limonella, Ponyfee'yi pijamasından çekip durdurdu. "Buraya gel," dedi sert bir sesle. "İkiniz de önce gidip yıkanın ve düzgünce giyinin." "O zaman ormanın ardında ne olduğunu bize söyleyecek misin?" diye sordu Leopold. Limonella görünüşe bakılırsa soruyu duymamıştı. Çünkü Ponyfee'ye dönerek devam etti: "Bir elbise giy, bugün hava sıcak." Sonra Leopold'e döndü: "Sen de."

Leopold kıkırdadı. “Ben de mi elbise giyeyim?”

Limonella gözlerini döndürdü. “Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun.” Bu sözlerle birlikte hışımla yemek odasına doğru yürüdü. Ponyfee ve Leopold ise gülererek merdiven basamaklarını çıktı.

Beş dakika sonra hepsi şık giysileriyle sofranın başında oturuyordu. Ponyfee, Limonella'nın çok sevdiği kırmızı elbisesini giymişti. Ayrıca başındaki sivri şapka da oldukça gösterişliydi. Üzerinde turuncu ve pembe renkli halkalar vardı ve renkli şeker çubuğuna benziyorlardı.

Leopold ise mavi kravatlı bir denizci giysisi seçmişti.

Limonella iki çocuğu keyifle inceledikten sonra artık yemeğe başlayabileceklerini söyledi.

Büyüyle hazırladığı yemekler, domates soslu spagetti, rezeneli ve elmalı havuç salatası, tatlı olarak da kremalı çikolatalı pudingdi.

Ponyfee yemekleri kaşıkladı. Tabağına kocaman bir porsiyon spagetti koyup üzerine bolca domates sosu döktü ve Leopold de aynısını yapana dek bekledi. Herkese “Afiyet olsun,” dedikten sonra masanın altından Leopold’ün dizine vurarak uygun bir anda ona göz kırptı.

Leopold dikkatli bir şekilde yemeğini yiyen Limonella’ya kaçamak bir bakış atıp başını salladı. Anlamıştı. Bir yemek yarışına girmek için gizlice anlaşmışlardı. Ponyfee çatalını şimşek hızıyla spagettiye batırıp ağzına tıktırdı ve

çiğnemedен çabucak yuttu, sonra çatalına yeniden spagetti sardı.

Leopold daha hızlı yiyordu ama Ponyfee kadar enerjik olduğu söylenemezdi. Her zamanki gibi özenli olmasa da, her lokmayı çiğniyordu.

Ama böyle kazanamayacağını çabucak anlamıştı. Bu yüzden daha hızlı yemeye başladı. Çatalı ağızına sokup tekrar dışarı çekti ve spagettileri gürültülü bir şekilde emdi. Bu arada sosları her yana sıçrattı, özellikle beyaz denizci giysisine ve tabii Limonella'nın yüzüne de.

Öğretmen peri ilk damlalar yüzüne sıçrar sıçramaz çatalını indirdi. Leopold'ün kırmızı beneklerle kaplı beyaz giysisine inanmayan gözlerle bakarak haykırdı: "Kesin şunu!"

O sırada tıka basa ağızını daha kolay boşaltmak üzere bir yudum su içen Ponyfee korkudan suyu genzine kaçırdı. Soluk borusuna minicik bir spaghetti parçası kaçınca korkunç bir şekilde öksürdü. Eliyle ağızını kapattı ama yararı yoktu.

Makarnaları ağızında tutamayıp hepsini birden masanın üzerine tükürdü.

Spagettilerden kaçınmak isteyen Limonella sandalyesini hızla geriye itti. Ama bunu yaparken sandalyenin ayağı halıya takıldı ve Limonella'yla birlikte geriye devrildi. Neyse ki Limonella

kusursuz bir sporcuydu. Geriye doğru çevik bir şekilde yuvarlanarak tekrar ayakları üzerinde doğruldu. “İkiniz de delirdiniz herhalde!” dedi güçlükle soluyarak. “Çabuk odanıza!”

“Ama,” dedi Leopold umutsuzca, “daha bize ormanın ardında ne olduğunu söyleyecektin!”

Limonella kaşlarını yukarı kaldırdı: “Öyle mi yapacaktım?” diye sordu. “Hiç hatırlamıyorum.

Böyle demiş olsam bile,” diye ekledi, “bu oyundan sonra bunu size söylemeyeceğim. Tıpkı bir bebek gibi davranıyorsunuz! Ve bu bebeklere göre bir şey değil!”

Ponyfee bu arada tekrar rahat soluk almaya başlamıştı. “Özrdlerim,” dedi ama hemen ardından ekledi: “Yani, ö-zür-di-le-rim. İsteyerek olmadı. Gerçekten.”

Leopold ağzını sildi. “Lütfen, Limonella, söyle bize...”

“Hayır,” dedi Limonella kararlı bir sesle.

“Hemen bu pisliği temizleyin ve odalarınıza kaybolun.

İkinci bir emre kadar oda hapsi.” Ponyfee’ye meydan okurcasına baktı.

Küçük peri çikolatalı pudingden çabucak birkaç kaşık aldıktan sonra elbisesinin kolundan sihirli sopasını çıkarıp havada birkaç kez salladı, tabaklara, bardaklara ve çatallarla kaşıklara dokundu:

“Yiyecek ve içecekler için çok teşekkürler, Şimdi hepsi tertemiz olup dolaba girsinler.”

Tüm tabaklar, çatal, kaşık ve bıçaklar masadan havalanıp mutfağa doğru uçtu ve orada yıkanıp temizlendi. Sonra dolapların kapakları sihirli bir el değmiş gibi açıldı ve her şey yerli yerine kondu.

“Eh, en azından bunu becerebildiniz,” dedi Limonella. Sonra ellerini çıırttı. “Haydi, şimdi odalarınıza!” Çocukları sarayın merdivenlerine doğru kışkııladı.

Oda kapılarını Leopold ve Ponyfee'nin ardından özenle kapattıktan sonra seslendi: "Bir saat sonra sizi almaya geleceğim. Bundan önce ikinizi de dışarıda görmek istemiyorum."

Sonra öğle tatilinde dinlenmek üzere kendi dairesine çekildi.

Bölüm 3

Ponyfee yatağa sıçrayıp yukarı aşağı hoplamaya başladı. Ne yapacağını bilmediği zamanlarda bunu hep yapardı. Bu arada annesinin daha önce Antonio dayısından getirmiş olduğu altın çerçeveli, büyük aynaya baktı. Ponyfee öyle yükseğe sıçırıyordu ki, yatağın yayları gıcırıyor, saçları uçuşuyordu. Zıplarken yüzünü buruşturuyor ve olabildiğince çirkin görünmeye çalışıyordu. Bu yüzden ayaklarının her sıçrayışta yatağın kenarına yaklaştığını fark edemedi. Hemen yakınında bebek evi duruyordu. Annesi bile çocukken onunla oynamıştı ve çok değerliydi.

Ponyfee sıçradı, yukarı uçu ve yatağı kondu.
Sıçradı, yukarı uçu ve bu kez tam da bebek
evinin üstüne kondu. Ahşap çatı kırıldı ve
Ponyfee'nin tek ayağı çatı katına sıkıştı.

Küçük peri eliyle ağzını kapattı. Eyvah, bunu annesine nasıl açıklayacaktı? Gürültüyü hiç kimsenin duymamış olmasını umdu. Ama kapıda bir patırtı olmuştu. Mutlaka Limonella olmalıydı. Eğer bunu görürse! Ponyfee korkudan gözlerini kapattı. Kapı kolunun yavaşça aşağı indiğini duydu. Kalbi küt küt attı. Biri omzuna dokununca korkuyla bağırip gözlerini açtı. Leopold ona merakla baktı. “Burada ne yapıyorsun?” Ponyfee’nin bebek evine sıkışmış ayağını işaret etti.

“Ah, sen miydin,” dedi Ponyfee rahat bir soluk alarak. Sonra omuz silkti. “Yanlışlıkla içine düştüm,” diye fısıldadı. “Annem ve Limonella bunu görececek olursa düşüp bayılırlar. Bu bebek evinin ne kadar değerli olduğunu bana sürekli anlatıp duruyorlardı.”

Leopold ayağını kırık bebek evinden çıkarması için Ponyfee'ye yardım etti. Kırık yeri inceleyerek açıkladı: "Bunu onarabilirim. Hiç fark etmezler." Pantolon cebinden üç tane kırmızı tahta parçası çıkardı.

Ponyfee'nin yüzü aydınlandı. "Sahi mi?"

Leopold işaret parmağını dudaklarına koydu.

"Şşt! Bağırma. Limoncuk burada olduğumu duyarsa ormanın ardında ne olduğunu bize asla söylemez."

Ponyfee elini boş verir gibi salladı.

"Zaten bunu bize söylemeyecektir.

Limoncuk bir kez hayır dediyse, bu böyle devam eder, inan bana.”

Leopold odanın içinde gezinmeye başladı.

“Mutlaka gizemli bir şeyler olmalı.”

“Ve tehlikeli,” diye onu tamamladı Ponyfee heyecanla. “Bunun bebekler için olmadığını söyledi ya!”

“Bebeklermiş!” dedi Leopold küçümseyerek, sonra alnına vurdu. “Biz bebek değiliz ki! Gel, şimdi önce şu bebek evini onaralım.”

Birlikte sessizce koridora çıktılar. Tam Leopold’ün oda kapısının kolunu aşağı indirecekleri sırada, Limonella’nın sesini duydular: “Ormanı ve ardında ne olduğunu sordular.”

Ses, Bella’nın odasından geliyordu. Ponyfee, Leopold’ün elinden tutarak onu Bella’nın odasına doğru çekiştirdi.

Kulaklarını kapıya iyice yapıştırdılar.

Şimdi Bella korku dolu bir sesle soruyordu: “Peki, onlara ne dedin?”

“Hiçbir şey,” diye açıkladı Limonella. “Onlara göre olmadığını söyledim.”

Ponyfee ve Leopold, Bella’nın derin bir iç geçirdiğini duydu. “Böyle diyerek umarım onları daha fazla meraklandırmamışsındır.”

“Bunun önemi yok,” diye fikrini belirtti Limonella.

“Hem oraya nasıl ulaşabilirler ki? Kral o zamanlar ormanı aşılmaz hale getirdi.”

“Haklısın,” diye ona katıldı Bella. “Orman çok sık.”

Bir süre sonra ekledi: “Ama yine de Leopold ve Ponyfee’ye çok dikkat etmemiz gerek. Nero’yu öfkeliendirmemeliyiz.”

“Hiçbir şekilde,” dedi Limonella. “Gül

Bahçesi’nden gelen ziyaretçilerden

hoşlanmayacağı kesin.”

Leopold ve Ponyfee ayak sesleri duyunca,
hemen Leopold'ün odasındaki ahşap geminin
içine saklandılar.

Leopold geminin içindeki odaya girerek lambayı açtı. “Nero!” diye fısıldadı. “Sen de duydun mu?”

Ponyfee başını salladı. “Nero da kim?”

Adada hep bizden başka hiç kimse olmadığını sanıyordum.”

Leopold omuz silkti. “Bu adı ben de daha önce hiç duymadım.”

“Ne olursa olsun, adı kulağa çok tehlikeli geliyor,” dedi Ponyfee. “Bella ve Limoncuk şu Nero’dan gerçekten korkmuş gibiler.”

Leopold bebek evini çalışma masasının üstüne koydu ve bir tahta parçasına ahşap yapıştırıcı sürdü. “Son derece tuhaf,” dedi.

“Kuşkusuz,” diye onu doğruladı Ponyfee. Kendini kırmızı pelüşten rahat kanepeye bırakarak duvardaki yağlıboya tabloya baktı. Resimde eski bir yelkenli vardı.

“Ah,” diye iç geçirdi küçük peri.

“Böyle bir gemimiz olsaydı, onunla denize açılabilirdik.” Kollarını başının arkasında birleştirdi. “O zaman ormanın çevresinde dolaşır ve oraya denizden ulaşırdık.”

“Mmm,” dedi Leopold tahta parçasını çatıya koyarak.

Ponyfee birden doğruldu. “Senin geminle gidemez miyiz?”

Leopold başını iki yana salladı. “Bu olanaksız. Şu koca gövdeye baksana! Kıyıya ulaşana dek Limoncuk bizi görür.”

Ponyfee'ye düşünceli bir bakış attı.

“Ama ormanın ardındaki bu gizemli yere gitmek için bir yol olmalı.”

“Ama hangi yol?” diye sordu Ponyfee.

Leopold bebek evinin çatısına koyduğu ilk tahta parçasını eliyle bastırdı. Sonra başını ellerinin arasına alarak dalgın gözlerle masaya baktı.

Sonra birden ayağa fırladı. “Buldum,” diye bağırarak kuzeninin yanına oturdu.

“Tabii ki Aykız,” dedi.

“Aykız mı?”

Leopold başını salladı. “Annen babamı ziyaret ettiğinde hep Mago'yla denizin üzerinden gidip geliyor.”

Ponyfee kaşlarını yukarı kaldırdı.

“Annem gidebilir, evet. Ama ben bunu yapamam.”

“Neden olmasın? Sen bir peri değil misin?”

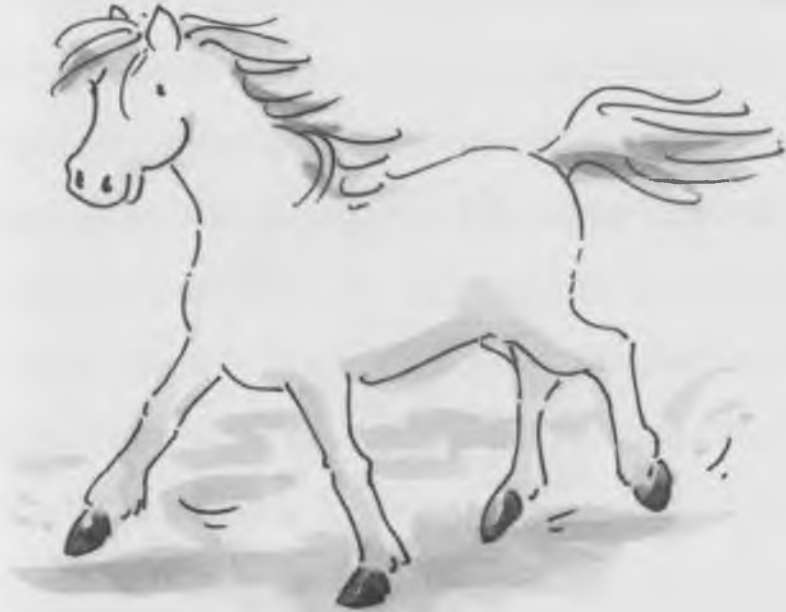
“Evet,” dedi Ponyfee öfkeyle. “Ama Şimdiye kadar Aykız’la denizi üstünde gitmedim. Bunu yapamaz.”

Leopold anlamamıŐ gibi Ponyfee’ye baktı.

“Aykız’ın sana denizin üzerinden geldiğini bana sen söyledin.”

“Evet, ama...”

“Ama, ne?” diye sordu Leopold.

Ponyfee ayağa kalktı. “Bunu ben de bilmiyorum...” Düşünceye daldı. “Ayrıca oda hapsimiz var,” diye belirtti sonunda.

“Unuttun mu?”

Leopold saate baktı. “Ama fazla uzun sürmez. Limoncuk her an gelebilir. Artık kendi odana dönsen iyi olur.”

“Tamam,” dedi Ponyfee, ardından Leopold’ün gemisinden çıktı. Oda kapısında tekrar arkasını döndü: “Ahırda buluşuruz.”

Bölüm 4

Ponyfee sessizce odasına girdi. Pencereyi ardına kadar açarak pervaza oturdu ve denize baktı. Gümüş grisi yeleleriyle, küçük midillisi Aykız'ı ilk kez tam bu pencereden bakarken görmüştü. Gerçekten de denizin üzerinde dörtnala koşarak gelmişti. Küçük tayı Akanyıldız aşağıdaki kumsalda doğmuştu ve o zamandan beri birlikteydiler. Akanyıldız çok tatlı, diye düşündü Ponyfee, o dünyanın en tatlı midillisi. Tıpkı annesi gibi beyazdı ama kuyruğu ve yeleleri gümüş değil siyahtı. Ponyfee, Akanyıldız'ı gözleri önüne getirerek mutlulukla iç geçirdi.

Belki de Leopold haklıydı, suyun üzerinde dörtnala koşmak belki de Aykız ve Akanyıldız için hiç de sorun değildi. Aykız bunu yapabiliyorsa, o zaman Akanyıldız da becerebilirdi. Sonuçta onun kızıydı.

Ama bir binici olarak mutlaka özel yetenekler gerekiyordu. Ve Limonella binici derslerinde henüz ona böyle şeyler öğretmemişti.

Ponyfee olabildiğince pencereden aşağı sarktı.

Sağ tarafa baktığında, ormanın pek de sık olmayan küçük bir tepesini görebiliyordu.

Konuşmaları doğru mu anlamıştı?

Kral Antonio hiç kimsenin girmemesi için ormanı büyülemiş miydi? Peki bunu neden yapmıştı?

Bella ve Limonella neden ona bundan söz etmemişti? Ponyfee kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti.

Yedi yıldır Gül Adası'nda yaşadığı halde burada gizemli bir Nero'nun varlığından haberi olmadığını düşündüğünde, heyecanlanıyordu.

Limonella kapıyı çaldığında, Ponyfee bir karara varmıştı:

Nero'nun kim olduğunu ortaya çıkaracak

ve bunun için her şeyi yapacaktı. Ne kadar tehlikeli olursa olsun.

Limonella'nın odadan çıkması için izin vermesini beklemedi, tek söz etmeksizin onun önünden geçip hızla merdivenlere koştu, saray meydanını geçerek ahıra yollandı.

Midillilerin kapısını açarak Aykız'ın boynuna sarıldı. "Ah, Aykız'ım," diye iç geçirdi Ponyfee.

"Şu Nero'nun kim olduğunu bilmiyor musun?"

Aykız kişneyerek ayağıyla yeri eşeledi.

"Bunu birlikte ortaya çıkarmaya ne dersin?"

diye sordu Ponyfee. "Leopold'e ve bana yardım etmek ister misin?" Aykız'ın kulaklarının arkasını

kaşıyarak midillinin burnundan öptü. Aykız

oldukça sessiz duruyordu. Küçük peri hayvanın sıcak soluğunu yüzünde hissetti.

Böyle sonsuza dek kalabilirdi. Ve Aykız'da öyle,
Ponyfee bundan emindi.

Ama o sırada ikinci bir atın başı Ponyfee'nin
yanağına sürtündü. "Sen de yardım etmek ister
misin, Akanyıldız?"

Ponyfee, Akanyıldız'a sevgiyle sokuldu.
Küçük tayın beyaz başını hafifçe okşadı.
Aykız şimdi onu ahırın kapısına doğru itmeye başlamıştı.

“Hey,” dedi Ponyfee. “Bu da ne demek?”

Aykız onu ahırın kapısından tımar yerine dek itmeye devam etti. Tüm bunları izlemiş olan Leopold orada duruyordu. Akanyıldız da arkalarından koşturdu. Şimdi iki midilli yan yana durmuş, merakla Ponyfee'ye bakıyordu. Aykız Leopold'e doğru bir adım attı, başıyla onu iterek kişnedi. Sanki şöyle demek istiyordu: “Hadi, ikiniz de sırtıma atlayın artık!”

Ponyfee ve Leopold birbirlerine baktı. “Elbette!” diye bağırdı Leopold. “Aykız ikimizi de taşıyabilir! Akanyıldız da bizimle gelir!”

İkisi birden Aykız'ın üstüne mi binecekti?

Ponyfee düşündü. Bu iyi fikir miydi? Ama Leopold'le birlikte adanın üzerinde ata binmek harika olurdu...

“Pekâlâ, bir kez deneyelim!” diye bağırdı.

“Eyerleri al, ben de Aykız'ın dizginlerini takayım.”

Hazır olduklarında, “Binmem için bana yardım etmelisin,” dedi Ponyfee. Leopold, Ponyfee’nin dizini destekledi ve küçük peri bir sıçrayışta midillinin sırtına oturdu. Sonra Leopold’e elini uzattı.

Küçük prens de Aykız'ın sırtına atlayıp Ponyfee'nin arkasına oturdu. "Hadi, Akanyıldız, bizimle gel!" diye seslendi Ponyfee bacaklarını Aykız'ın karnına bastırarak. Midilli hemen yürümeye başladı, Akanyıldız da onu izledi. Önce çok yavaş, sonra hızlanarak. Görünüşe bakılırsa, Aykız'ın belli bir hedefi vardı, Ponyfee bunu hissetmişti. "Bakalım bizi nereye götürüyorsun, güzel kızım," diyerek midillisini koşturdu. Aykız sadece alçak bir çitin sınırladığı tümseğe doğru dümdüz koşmaya devam etti. Ponyfee bacaklarındaki baskıyı azaltarak seslendi: "Hooo!" "Yoksa üstünden atlamayı mı düşünüyorsun?" diye eğlenerek sordu midillisine. Gerçekten de Aykız birden ileriye doğru hızlandı. Leopold, Ponyfee'ye sıkıca tutundu, midillinin sırtında güçlkle durabiliyordu.

“Hey,” diye şaşkınlıkla sordu Ponyfee. “Nereye gidiyorsun?”

Küçük peri Aykız’ın boynuna sarılarak midillisinin başı üzerinden ileriye doğru baktı. Birden kalbi boğazında atmaya başlamıştı. Dörtnala koşarak çite iyice yaklaştıklarında Ponyfee, Aykız’ın sıçradığını hissederek bağırdı: “Sıkı tutun, Leopold!” Dizlerini Aykız’ın karnına iyice bastırdı. İşte, çitin üzerinden atıyorlardı! Öteki tarafa konana dek geçen süre Ponyfee’ye sonsuzluk gibi gelmişti.

Ve hemen ardından Akanyıldız onları izledi. Aykız sonunda durmuştu. Ponyfee ve Leopold midillinin sırtından kayıp kendilerini kumun üzerine bıraktılar. “Bu çılgınca!” Sıçrayış Leopold’ün çok hoşuna gitmişti. “Şuna bak! Bunu gördün mü! Akanyıldız engel atlamada doğal bir yetenek!”

Ponyfee güldü. “Harika değil miydi?” Suya kadar yarış yapıp tekrar geri döndüler. Sevinçten adeta kendilerinden geçmişlerdi, bağılıyor, neşeyle havaya zıplıyorlardı. Sonunda kendilerini kumların üzerine bıraktılar. Ponyfee mavi gökyüzüne bakarak geçip giden küçük bulut kümelerini izledi.

“Başından beri hep bunu hayal etmişim,” dedi alçak sesle.

“Neyi?” diye sordu Leopold.

Ponyfee yana dönüp Leopold’e baktı.

“Birlikte adayı atla gezmeyi,” diye yanıtladı. “Ve artık oldu.”

“Aklıma bile gelmemişti,” diye itiraf etti Leopold.

“Neden ama?” diye şaşkınlıkla sordu Ponyfee.

“Şey,” dedi Leopold duraksayarak.

Sonra sırttı:

“Midilliler, kızlar içindir.”

Bölüm 5

Ponyfee hâlâ şaşkın halde ona bakıyordu.

Leopold daha genişçe sırttı. “Ya da perilere göre!” diye cümlesini bitirdi ve hemen ardından ayağa fırlayıp suya doğru koştu.

Ponyfee onun peşinden koştu. “Dur sen... sen var ya... sen... sen!...” diye bağırdı.

Leopold tam suya ulaştığı sırada üzerine atlayıp sırtını yumrukladı. Leopold, Ponyfee'nin ağırlığıyla sendeledi. Öne doğru tökezleyerek suya düştü, Ponyfee de onunla birlikte. Leopold güçlükle soluk alarak kıkırdadı. Ponyfee ayağa kalkmak istedi ama Leopold onu eteğinden çekiştirdi.

“Ata binmek kızlara göredir!” diye bağırdı. “Ata binmek kızlara göredir!”

Ponyfee onun üzerine çullanıp başını suya bastırdı. Sonra yukarı çekip yüzüne bağırdı: “Seni çişli ve yellenen midilli prensi.”

“Ah,” diye güldü Leopold. “Bunu Limoncuk’a söyleyeceğim. Küfür etmemelisin!”

Ponyfee, Leopold’ü tekrar suya batırdı. Öyle çok gülüyordu ki, artık gücü kalmamıştı. “Umurumda bile değil,” diye bağırdı. Leopold’ü bırakıp ellerini ağızında boru yaptı. Sonra sarayın bulunduğu yöne doğru haykırdı: “Umurumda bile değil!”

Küçük peri ve prens kızarmış yanakları ve ıslak giysileri içinde kahkahalarla gülüyordu.

O sırada Aykız ve Akanyıldız’ın dalgalarda koştüğünü gördüler.

“Aslında,” dedi Ponyfee. “Aslında hemen şimdi deneyebiliriz, ne dersin?”

Leopold başını salladı. Ponyfee'nin ne düşündüğünü hemen anlamıştı. "Eğer suyun üzerinde koşamazlarsa da önemi yok," diye fikrini belirtti. "Zaten sıırıslıklam olduk."

"Çok doğru," dedi Ponyfee. Kendine yukarıdan aşağı baktı. Islak kırmızı bluzu ve pantolonu tenine yapışarak ağırlaşmıştı.

Aykız ve Akanyıldız sanki bunu bekliyormuş gibi yanlarına koştu.

Tüylerindeki suyu silkeleyerek merakla Ponyfee ve Leopold'e baktılar.

Ponyfee saçlarını düğüm yaparak ceketinin yakasına soktu. Eteğini olabildiğince sıktıktan sonra Aykız'a bindi. "Şimdi ne yapacağımızı bilmiyorum," dedi. "Midillileri açık denize süremeyiz ya?"

Leopold tekrar Aykız'ın sırtına atlayıp Ponyfee'nin arkasında yerini aldı. "Belki de önce kıyı boyunca gitmeliyiz," diye önerdi.

"Tamam," diye ona katıldı Ponyfee. "Zaten aklıma daha iyi bir fikir gelmedi."

Orman görünene kadar bir süre yol aldılar.

"Birazdan daha ileriye gidemeyeceğiz," dedi Leopold. "Orman denize dek ulaşıyor."

O sırada Aykız suya doğru koşmaya başladı, Akanyıldız da onu izledi.

Ponyfee ayaklarını yukarı kaldırdı. “Leopold,” diye bağırdı. “Leopold!”

Aykız suyun içinde koşmaya devam ediyordu.

Ansızın üzerlerine doğru gelen kocaman, yeşil dalgayı görmemiş gibiydi. “Aykız, dikkat et,” diye korkuyla bağırdı Ponyfee. Ve hemen

sonra kocaman dalga Ponyfee, Leopold, Aykız ve Akanyıldız’ı yutuverdi.

Bölüm 6

Ponyfee sudan çıkınca kendine gelip gözlerini ovuşturdu. Sanki derin bir uykudan uyanmış gibiydi. “Neredeyiz? Buraya nasıl geldik?” diye sordu. Önlerinde harika bir koy uzanıyordu. Bembeyaz kumda yeşil, kırmızı ve sarı taşlar parlıyordu. Koy hiç de karanlık ve tehlikeli görünmeyen bir ormanla çevriliydi.

Ağaçların tepeleri rüzgârda neşeyle dans ediyor, sanki Ponyfee ve Leopold’e el sallıyorlardı.

“Sanırım işe yaradı,” diye mırıldandı Leopold uykulu bir sesle.

“Suyun üzerinde gittik.”

“Evet, her yerimiz kupkuru,” diye sevindi Ponyfee,

“o kocaman dalgaya karşın.” Aykız’ı kucakladı.

“Teşekkür ederim, benim güzel kızım,” diye fısıldadı.

“İyi iş çıkardın,” dedi Leopold beyaz midillinin boynunu okşayarak. “Gel, biraz çevreyi dolaşalım,” diye önerdi Ponyfee’ye. Küçük peri bacaklarını Aykız’ın karnına hafifçe bastırdı ama midilli yerinden kıpırdamadı.

“Hey, hadi yürü,” dedi Ponyfee.

“Yoksa sadece kendi istediğini mi yapacaksın?”

“Anlaşılan, burada bizim söz hakkımız yok,” diye fikrini belirtti Leopold.

O sırada uzaktan bir kişneme duydular.

Aykız kişnemeye yanıt verdi, sonra öyle hızlı ileri atıldı ki Ponyfee ve Leopold kumun üzerine yumuşak iniş yaptı. İki çocuk tekrar ayağa fırlayana dek midilliler hızla koşarak oradan uzaklaştı.

“Hey!” diye seslendi Ponyfee. “Buraya gelin!”

Ama Akanyıldız ve Aykız oralı olmadı ve kıyıda ormana doğru dörtnala koşarak ağaçların içinde gözden kayboldular.

“İyi misin?” diye endişeyle sordu Ponyfee.

Leopold başını salladı. Ama ayağa kalkınca alt dudağını ısırması gerekti, çünkü poposu çok acımişti.

“Gerçekten mi?” diye sordu Ponyfee.

“Evet, evet, iyiyim,” diye yanıtladı Leopold cesurca. “Şimdi ne yapacağız?”

“Midillileri bulmamız gerek.”

Leopold ve Ponyfee kumdaki nal izlerinin peşinden gitti. “Aykız ve Akanyıldız şimdiye kadar hiç böyle kaçıp gitmemiști,” dedi Ponyfee.

“Sanki diğer at onu çağırđı,” dedi Leopold.

“Ama adada başka at yok,” dedi Ponyfee.

“Kişnemeyi duymadın mı?”

“Duydum,” diye doğruladı Ponyfee.

“Görünüşe bakılırsa, Aykız ve Akanyıldız buraları çok iyi tanıyor,” dedi Leopold. Kumdaki izleri gösterdi. Şimdi ormanın içinde küçük bir patikaya doğru devam ediyordu.

“Tuhaf,” diye fikrini belirtti Ponyfee.

“Akanyıldız daha önce hiç evden ayrılmamıştı.

Bizim yanımızda doğdu ve o zamandan beri

Gül Bahçesi Sarayı’nda yaşıyor.

Buraya daha önce hiç gelmedi.”

Ponyfee izlerin peşinden gitmek istedi

ama Leopold ona engel oldu.

“Bak, içerisi ne kadar karanlık,” diye onu uyardı.

“Şimdi öyle basitçe yürüyerek ormana giremeyiz.”

Ponyfee başını kaldırdı. “Tıpkı bir tünel gibi,”

dedi yukarıyı göstererek. “Gökyüzünü görmek

olanaksız. Ağaçların tepeleri öyle sık ki, aşağı

neredeysen hiç gün ışığı düşmüyor.”

“On at bile beni içeri sokamaz,” dedi

Leopold heyecanla.

“Ya midilliler? Onları tekrar bulmamız gerek,”

dedi Ponyfee onu ikna etmeye çalışarak.

“Limoncuk ve Bella’yı düşün! Nero’nun Gül Bahçesi’nden gelen ziyaretçilerden pek hoşlanmadığını söylediler,” diye karşı çıktı Leopold. “Çok doğru,” diye fikrini belirtti Ponyfee. “Bir düşünsene, midillilerimizi yakalayıp onlara kötü bir şey yapabilir.” Leopold’e yalvarır gibi baktı. Küçük prens gözlerini yuvarladı. “Bir peri büyüü bilmiyor musun? Buraya gelmeleri için onları büyüleyemez misin?”

Ponyfee başını iki yana salladı.

Leopold inledi. “Pekâlâ. Başka çarem yok galiba.”

Yol bir süre sonra öyle daralmıştı ki, Ponyfee ve Leopold’ün tek sıra halinde yürümesi gerekti.

“Aykız neden buraya doğru koştu acaba?” diye fısıldadı Ponyfee. Biraz huzursuz olmuştu. Yolun sonunda onları neyin beklediğini o da bilmiyordu.

“Denizden bakıldığında, orman öyle sevimli görünüyordu ki.”

“Bu, insanları ormana çekmek için bir hile olmalı.”

“Hangi insanları?”

Leopold omuz silkti. “Örneğin bizi.”

Ponyfee birden olduğu yerde kaldı.

Yerde bir şey parlıyordu.

Ponyfee eğilip parlayan şeyi yerden aldı ve

yukarı kaldırıp Leopold’ün

burnunun ucuna doğru tuttu.

“Bir inciye benziyor,” dedi Leopold hayranlıkla.

“Doğru,” dedi Ponyfee. “Bella ve Limonella’nın

inci kolyesi var. Onlar da buna benziyor.”

“İşte, şurada bir tane daha duruyor,” diye

bağırды Leopold. Eğilip inciyi yerden aldı.

“Bir tane daha var.”

“Şurada da,” diye bağırды Ponyfee de.

Telaşla yoldaki incileri toplamaya koyuldular.

Leopold incilerin hepsini pantolon ceplerine

doldurdu.

Bu arada yolda gittikçe ilerlediklerini fark etmemişlerdi. Cepleri ağzına kadar doluğru sırada, yol da ansızın bitiverdi ve parlak bir ışık gözlerini kamaştırdı. Ponyfee ve Leopold gözlerini kırpıştırarak ışıktan korunmak için ellerini siper ettiler.

“Şurada bir göl var,” dedi Leopold.

Ponyfee şaşırmişti. “Ne kadar da büyük.

İşte bak!”

Sevinçten neredeyse haykıracaktı. “Aykız!
Akanyıldız!” Ponyfee, Leopold’ün elinden çekerek
korunaklı ormandan dışarı çıktı ve çayırılığa doğru
koşmaya başladı.

Bölüm 7

Ponyfee şimdi Aykız ve Akanyıldız'ın yanında üçüncü bir atın daha durduğunu fark etmişti. Hayvan Aykız'dan iriydi ve simsiyahtı. Parlak gözleriyle Leopold ve Ponyfee'ye dikkatle baktı. Ponyfee olduğu yerde durdu. "Bu da kim?" diye sordu fısıldayarak.

"Mutlaka şu korkunç Nero'nun midillisi olmalı," diye fısıldayarak onu yanıtladı Leopold.

"Kaçalım buradan!"

Ponyfee bu kez Leopold'ü dinlemeye çok hevesliydi. Bu siyah midilli onu korkutmuştu.

Tekrar arkasını döndü ve ormana geri dönmek istedi.

Orada Aykız ve Akanyıldız'ın dikkatini nasıl çekebileceğini sakince düşünebilirdi. Ama geldikleri küçük patika kaybolmuştu. Çayırılık birdenbire orman ve sık çalılıklarla kuşatıldı. Kaçacak yer yoktu!

Siyah midilli yüksek sesle kişnedi. Bu, sanki kötü niyetli bir kahkaha gibiydi. Hayvan yerinden kıpırdayarak yavaşça Leopold ve Ponyfee'ye doğru yürümeye başladı. İki çocuk kaçacak yer kalmayana dek geriledi. Orman ve dikenli çalılar geçit vermiyordu. Görünüşe bakılırsa, siyah midilli Leopold'ü gözüne kestirmişti. Onu yana itince küçük prens korkuyla bağırdı. Ponyfee gözlerini kapadı. Çok korkuyor ve hemen oradan kaçmak istiyordu. Ama Leopold'ü şimdi yalnız bırakamazdı.

Siyah midilli tehlikeliydi. Leopold'ü yana itmeye devam etti.

Belki de Leopold incileri topladığı için ona kızdı, diye düşündü Ponyfee.

“İncileri çıkart,” dedi titreyen sesiyle.

Leopold elini yavaşça cebine sokup bir avuç inci çıkardı. Siyah midilli bir adım geriledi. Leopold incileri kuma döktü. Midilli incileri kokladıktan sonra meydan okur gibi Leopold'e baktı.

“Devam et,” diye fısıldadı Ponyfee. “İncileri istiyor!”

Leopold tüm incileri cebinden azar azar çıkarıp parmakları arasından yere bıraktı. Siyah midillinin önünde duran inci taneleri kumun üzerinde ipek gibi parlıyordu. Hayvan dikkatle onlara baktı. Ponyfee ve Leopold de kalpleri küt küt atarak yerdeki görkemli taşlara bakıyordu. Şimdi ne olacaktı? Siyah midilli gitmelerine izin verecek miydi? Aykız ve Akanyıldızı da yanlarına alabilecekler miydi?

O sırada midilli incilere doğru bir adım atarak heyecanla içlerinde eşinmeye başladı.

“Sanki bir şey arıyor,” dedi Leopold.

Ponyfee başını salladı.

İncilerin arasında kırmızı bir şey ortaya çıkınca, siyah midilli başını kaldırdı ve

Leopold'e oldukça tuhaf bir şekilde baktı. Öfkeli gözleri bir anda son derece sevgi dolu bakmaya başlamıştı.

“O kırmızı şey de ne?” diye sordu Ponyfee.

“Senin bebek evinden kalan kırmızı bir tahta parçası,” diye fısıldadı Leopold.

Siyah midilli ön ayağını kırarak başını kuma koydu. Sanki Leopold ve Ponyfee'nin önünde boyun eğmiş gibiydi.

Aykız ve Akanyıldız birdenbire huzursuzlanmaya başlayıp kişnedi.

“Şimdi ne oluyor?” diye sordu Ponyfee endişeli.

Aynı anda arkalarında yüksek sesli gıcırtilar ve çatırtılar başladı. Leopold ve Ponyfee korkuyla dönüp baktı. “Orman!” diye haykırdı Leopold.

“Orman!”

İki çocuk büyülenmiş gibi orada kala kalmışlardı:

Ağaçlar birbiri ardına gittikçe küçülüyor,

küçülüyordu. Sonunda toprak tarafından

yutuldu. Orman zemini emilir gibiydi ve

şapırtılar çıkıyordu. Sesler korkunçtu.

“Orman yok oluyor,” diye fısıldadı Ponyfee

şaşkınlıkla.

Haklıydı. Beş dakikadan az bir süre içinde ortada

sadece birkaç ağaç kalmıştı.

Biraz önce her yer bir kedinin bile geçemeyeceği kadar sık yeşillikle kaplıyken, şimdi bunun yerine...

“Bir yol!” diye bağırdı Leopold. “Baksana, iki yanı ağaçlık bir yol.”

“Doğru,” dedi Ponyfee heyecanla. Şimdi geriye kalan ağaçların sağ ve sol taraflara çekilerek bir yol oluşturduğunu o da görebiliyordu. “Tüm bunların anlamı ne?”

“Buradan gitmek istiyorum,” dedi Leopold ısrarla.

“Burası bana hiç tekin gelmedi.”

Ponyfee başını yukarı kaldırıp gökyüzüne baktı, sonra saatine göz attı ve güneşin

konumuyla gündüzün zamanını karşılaştırdı. “Yanılmıyorsam, Gül Bahçesi Sarayı o tarafta olmalı,” diyerek önünde uzanan yolu gösterdi. Leopold rahatlayarak güldü. “O halde şu Nero da ortaya çıkmadan, çabucak eve geri dönelim.” Aykız ve Akanyıldız’ı getirmek için arkasını döndü. Ama midilliler çoktan yanlarına gelmişti. Çabucak midillinin sırtına atlayıp Akanyıldız’la birlikte dörtnala koşmaya başladılar. Ponyfee arkasına baktığında, siyah midillinin yavaşça onları izlediğini gördü.

Bölüm 8

Ponyfee ve Leopold ormanın içinde hızla yol aldı.

Küçük peri sürekli arkasına bakıyordu:

Acaba gizemli siyah midilli hâlâ peşlerinde miydi?

Hayır, artık onu göremiyordu. Oh sonunda, diye düşündü. Onu atlattık.

Nihayet ahıra vardıklarında, Leopold ve Ponyfee yere atladı ve hiç konuşmadan midillileriyle ilgilendikten sonra saraya doğru koştular.

Ponyfee eve gitmek için şimdiye kadar hiç bu kadar acele etmemişti. Nihayet sarayda, korunaklı yuvasında olabilecekti!

Saray meydanına ulaşmadan önce Ponyfee kuzenin kolundan tutup durdurdu. “Hiç kimseye tek söz etmek yok, duydun mu?” diye fısıldadı.

“Yoksa Limoncuk kafamızı kopartır!”

Ama Leopold ağzını açmadan Limonella'nın sesi duyuldu: “Kafalarınızı neden koparıyormuşum bakalım?”

Ponyfee ve Leopold korkuyla başlarını kaldırıp baktı. Karşılarında Limonella ve Bella duruyordu ve merakla onlara bakıyorlardı. Gül bahçesinde yaptıkları akşamüstü gezintisinden biraz önce dönmüşlerdi.

“Eee?” diye sordu Bella. “Bir şey söylemeyecek misiniz?”

“Şey,” dedi Leopold.

“Çünkü biz...” diye başladı Ponyfee, “çünkü biz, ” Sevgiyle gülümseyen annesine korkuyla baktı.

“Evet?” diye sordu Bella.

Ponyfee'nin elinden başka türlü gelmedi.

Koşarak annesine sarıldı ve ağlamaya başladı.

“Anne, çok korkunçtu,” dedi hıçkırıklar arasında.

“Burada neler oluyor?” diye sertçe sordu

Limonella. “Ona bir şey mi yaptın, Leopold?”

“Hayır!” diye kendini savundu Leopold,

sonra ağzından kaçırdı: “Orada bir at vardı,

bir tahta parçasını görünce orman birden çatırtıyla

yıkıldı. Yani yıkılmadı, daha çok tüm kökler

elektrik süpürgesiyle çekilir gibi toprak tarafından

yutuldu, sonra bir yol açıldı ve biz de dörtnala

bu yoldan geçerek buraya geldik.”

Limonella elini Leopold’ün alnına koydu.

“Ateşin mi var?” diye endişeyle sordu.

Leopold onun elini itti. “Hayır. At önce

peşimizden geldi ama sonra onu atlattık,

çünkü çok korkmuştuk ve...”

“Yoksa şuradaki at mıydı?” diye sordu Bella. Ponyfee annesini bırakarak saraya doğru baktı. “Evet,” dedi alçak sesle. “Bu o. Ah anne, çok korkuyorum!”

Leopold yutkundu. “Sanırım bu büyülü bir at ya da buna benzer bir şey.”

“Haklı olabilirsin,” diye düşünceli bir sesle fikrini belirtti Limonella. Siyah midilliye uzun süre baktıktan sonra Bella’ya dönüp sordu: “Benim gördüğümü sen de görüyor musun?”

Bella başını salladıktan sonra yanıtladı: “Nero!”

Ponyfee tekrar annesine sıkıca yapıştı.

“Nerede?” diye korkuyla sordu.

“İşte orada, midilli. Adı Nero,” diye açıkladı

Limonella.

“Midilli mi?” diye aynı anda bağırdı Ponyfee ve

Leopold.

Bella ve Limonella başlarını iki yana salladı.

“Yine ne haltlar karıştırdınız,” diye sordu

Limonella.

“Bunu yemekte konuşalım, ne dersiniz?” diye

önerdi Bella.

Bölüm 9

Bella ve Limonella kurt gibi acıkmış olan Leopold ve Ponyfee'nin yemeklerinin bitmesini sabırla bekledi. Sonra çocuklar başından geçen tuhaf hikâyenin tümünü anlatmaya koyuldu. Bella ve Limonella onların farkında olmadan suyun üzerinde nasıl dörtnala gittiğini, ormanın içindeki karanlık tüneli, incileri, tahta parçasını ve ağaçların arasında açılan yolu merakla dinledi. Hikâyeleri bittiğinde, Bella derin ve huzurlu bir iç geçirdi. “Ne çılgınca bir hikâye,” dedi. Sonra Limonella'nın elini tuttu. “Büyünün bu şekilde bozulacağı kimin aklına gelirdi?”

“Hangi büyü?” diye sordu Leopold. Bella sandalyesine yaslandı, çocuklara uzun uzun baktıktan sonra açıkladı: “Bunu size anlatacağım. Çok uzun zaman önce, ben ve Antonio henüz çocukken, burada, Gül Bahçesi Sarayı’nda birlikte yaşıyorduk. Kral Antonio’nun, Nero adında bir midillisi, ayrıca yine Roberto adında çok iyi bir de dostu vardı. Bir gün Antonio ve Roberto birlikte Nero’ya binerek adayı dolaştılar ve İnci Gölü’nü keşfettiler. İnci Gölü’nde sayısız inci vardı. Yine de incilerin kime ait olduğuna dair kavgaya tutuştular. O kadar uzun süre kavga ettiler ki, sonunda babam bir karar verdi ve şöyle dedi: ‘İnci Gölü hiç kimseye ait değil.’ Gölün çevresinde bir sık orman oluşturdu ve oraya girmeyi yasakladı.

İnci Gölü adanın geri kalanına kapandı.
Ve yasağa uyulması için ekledi: 'Nero, İnci
Gölü'nde nöbet tutacak, ta ki kızı büyü'nün
bozulduğuna dair ona bir işaret getirene dek.' ”

“Kızı mı?” diye şaşkınlıkla sordu Ponyfee.

Limonella güldü: “Akanyıldız!”

“Akanyıldız, Nero’nun kızı mı?”

“Nero’yu uzun yıllardan sonra tekrar görünce, biz de bunu biraz önce fark ettik. Ama siyah yeleler ve kuyruk,” dedi Bella, “yeterince ele veriyor, değil mi?”

Ponyfee ve Leopold sersemlemiş gibi birbirlerine baktı.

“Bu çılgınca,” diyebildi sonunda Ponyfee.

“Kuşkusuz,” diye fikrini belirtti Bella.

“Peki ona nasıl bir işaret getirmiş olabilir?” diye sordu Leopold.

“Bu, herhalde cebindeki tahta parçası olmalı. Çünkü Roberto ve Antonio bebek eviyle oynamayı çok severdi. At binmenin yanı sıra, bu en hoşlandıkları şeydi.”

Leopold heyecandan sandalyesinden fırladı.

“Nero çatının parçasını görünce bu yüzden orman birdenbire yok oldu.”

Bella ve Limonella keyifle başlarını salladı.

“Aslında bilmeden ve istemeden büyüü bozdunuz,” dedi Bella.

“Bunun en iyi tarafı nedir, biliyor musunuz?” diye sordu Limonella.

Leopold ve Ponyfee başlarını iki yana salladı.

“Artık bundan sonra at gezisine dört kişi çıkabiliriz. Şimdi Mago, Aykız, Akanyıldız ve Nero var!”

“Nero bizimle mi kalacak?” diye kuşkuyla sordu Ponyfee. Siyah midilliden hâlâ korkuyordu.

“Nero çok güvenilir ve sadık bir midillidir,” diye açıkladı Bella. “Sizden korkmuştu, bu yüzden pek dostça davranmadı. Ama büyüü bozduğu için artık bundan sonra Leopold’e hep minnettar olacak.” Sevecen bir bakışla Leopold’e gülümsedi. Küçük prensin yüzü aydınlanmıştı.

“O halde artık benim de kendime ait bir midillim var,” dedi sevinçle.

Ponyfee artık sandalyesinde oturamıyordu.

Sevinçle haykırdı: “O zaman dördümüz İnci Gölü’ne bir gezinti yapalım.”

Limonella’ya kuşkuyla baktı.

“Buna iznimiz var, değil mi? Sonuçta onu biz bulduk.”

Bella ve Limonella başlarını salladı. “Önemli olan, onun için kavga etmemeniz,” dedi Bella. Ponyfee ve Leopold birbirlerine omuz vurup yemin ettiler: “Asla.”

